

Εις την αυτήν θέσιν

του Στέλιου Παπαντωνίου

Οιαδήποτε κινητικότητα παρουσιάζεται ως υπάρχουσα στο Κυπριακό, εμείς παραμένουμε στην ίδια θέση και χειρότερη ίσως από το 1974: οι αγνοούμενοι αγνοούνται, οι πρόσφυγες δεν επιστρέφουν στις πατρογονικές εστίες, οι εγκλωβισμένοι λιγοστεύουν, παρά τις συμφωνίες και τις υποσχέσεις, το κρυφό σκολεϊό εκεί υπολειπεται, αφού το προσωπικό εξαρτάται από τις ορέξεις του κατακτητή και τα σχολικά βιβλία λογοκρίνονται.

Γίνεται λόγος για ένταξη στο NATO, ενώ ξέρουμε πως η Τουρκία είναι σταθερή στις αποφάσεις της, η συνεργασία μας με την Αμερική απλώνεται σε διάφορους τομείς, χωρίς τούτο να σημαίνει και ασφάλειά μας σε περίπτωση άλλης επίθεσης της Τουρκίας εναντίον μας, τα κόμματα αλληλογρονθοκοπούνται, άλλα υπέρ άλλα κατά της Αμερικής, επανέρχονται πολιτικές θέσεις και στάσεις του ψυχρού πολέμου, η παγίωση παλαιών θέσεων των κομμάτων αποδεικνύει και την ακινησία της υπηλιθίας τους αντί της απαιτούμενης εγρήγορσης.

Η Ελλάδα και η Τουρκία συνεχίζουν έναν αδιέξοδο διάλογο, που συντηρείται για να τηρούνται τα προσχήματα, η Τουρκία απαιτεί να εξουσιάζει την Μεσόγειο, το Αιγαίο, την Θράκη, την Κύπρο, να επεμβαίνει στις γειτονικές χώρες, «χωρίς την άδειά της», λέει, «δεν μπορεί να γίνει τίποτε στην περιοχή», αφού αυτή παρουσιάζεται ως ο τσαούσης της, και οι απαιτήσεις αυξάνονται, αφού οι υπηρεσίες της εργάζονται νυχθημερόν για να καταστεί μεγάλη δύναμη, μεγαλύτερα ίσως και των μεγάλων του κόσμου, εις βάρος των γειτόνων.

Οι περιουσίες μας στα κατεχόμενα εδάφη μας έχουν αλλάξει τόσα χέρια και μάλιστα πολλές φορές ευρωπαϊκά, ώστε να υπάρξει τέτοια σύγχυση, με αποτέλεσμα να διαγράφεται ο πραγματικός κάτοχος, και καλούνται Τούρκοι να αγοράζουν τις ελληνικές περιουσίες και Έλληνες καλούνται να πουλούν όσα όσα στην Τουρκία. Πουλούμε σαν να είναι δική μας η γη, χωρίς να σκεφτόμαστε τον τεράστιο ιστορικό χρόνο που κρύβεται στα εδάφη μας, κτίσματα της αρχαιότητας και ελληνική ιστορία αιώνων, διαγράφοντας με μια μονοκοντυλιά τους πάντας προγόνους και τα πάντα πολιτισμικά κατάλοιπά τους.

Κι εμείς παραμένουμε πράγματι εις την αυτήν θέσιν πολιτικά, περιμένοντας να αρχίσουμε συνομιλίες από εκεί που μείναμε, αλλά δεν ξέρουν πολλοί πού μείναμε, ή προτιμότερο να μην γνωρίζουν, γιατί έχουμε κάμει τόσες υποχωρήσεις, ώστε στο τέλος η διζωνική δικαιοδική λύση θα μας φαίνεται και επιτυχία, αφού ο αυτοεπαναλαμβανόμενος Τατάρ επιμένει στα δύο κράτη κατά παράβαση παντός διεθνούς κανονισμού ή αποφάσεων. Μια κάποια υποχώρησή του, θα μας οδηγήσει στο από εκείνους ποδούμενο.

Είμαστε υπόδουλοι στους Τούρκους, ολόκληρη η Κύπρος ή η μισή, έχουμε πάθει τα πάνδεινα, από το 1958 με σχέδιά τους της δεκαετίας του '50, όταν τα